

„Moj dobri gospod Alfonso!

Izvedela sem, da je Gastone zašel zahajati v slabo tovaršijo. Prosim Vas, ker je opustil posete pri Vas — storite korak do njega, dokler je še čas, da ne zaide moj dobri sinko. Tudi sporočite mi, kako ste opravili! Hvaležna Vam bo vedno grofica V. de Fiori.“

„Mama je napačno poučena o meni, Albertu in o igri. To jo je potrla. Boji se zame,“ vzdahne grofič.

„Boji se, ker te ljubi. Denar priča, da nisi igral za izpremembo. Ako boš nadaljeval s tem človekom, rečem ti, dobrega ne bo nič.“

„Toda, prišel je k meni le malokdaj. In rečem ti odkrito — nikakor nisem nanj navezan.“

„Tem manj občuj ž njim! Njemu je ponajveč le za tvoj denar. On je občeznan igravec med tovariši, in njemu ni nikdar dovolj. Lopev je. Bolje bi mu pristojalo, da je član prisilne delavnice nego vseučilišča. In s takim se bratiš! Ah, Gastone!“

„Prijatelj! Danes — in nikdar več! Verjemi mi, takoj napišem mami pismo. Odpuščanja jo prosim, kakor prosim tudi tebe, da mi odpustiš. Pričnem zopet, kakor sem bil vaju nekdam.“

„Nimam ti kaj odpuščati, dragi prijatelj!“ reče Alfonso. „Storil sem le svojo dolžnost in imel sem pri vsem tem najboljši namen. Opozoril sem te pravočasno na nevarnost, ker si mi nekoč sam tako velel.“

„Prav si storil, prijatelj“ — reče grofič hvaležno. Na misel mu je prišlo popoldne, ko sta sedela na vrtu pri knjigah. Domislil se je grofič obljuje, da si ostaneta zvesta in prava prijatelja. Kdo bi bil mislil oni večer, da bo treba koga kmalu opominjati — da se bo tako nenadno pritihtopil zapeliv tovariš s sladkimi besedami in strupenim jezikom. Sram, res sram je bilo grofiča pred prijateljem. Obljubil mu je še enkrat, da se bo ogibal Alberta. Potem sta se poslovila.

Naslednji dan je našla grofica v domačem pisemskem nabiralniku dva lista, ki sta ji izvabila solze radosti in jo popolno utolažila. Iskrena molitev se je dvignila iz njenega plemenitega srca za oba mladeniča, ki sta se istinito iskreno ljubila.



Tam v dalji . . .

Tam v dalji, tam v jasni daljavi
vrhovi v nebo kipé!
in v zarji se zlati bliščijo —
a v dolu tu mège leže.

Tam v dalji, tam v jasni daljavi
vasica mi rojstna leži;
z zelenjem in cvetjem jo skoro
vesela pomlad okrasí.

Oj, koliko srčec tam misli
na mé, ki v tujini živim;
tja k znancem in bratcem iz tujstva
sam Bog ve — kako koprnim . . .

Taras Vasiljev.

